

Димби погледна небето и реши, че няма лавали. Когато нямаше какво да прави, Димби поглеждаше небето и питаше ще вали ли, или няма да вали, винаги си отговаряше, че няма да вали, но понякога валише ѝ въпреки туй – какво значение? Димби застана до варела, почака малко и погледна ръката си на онова място, където се носят часовниците. На ръката му нямаше часовник и въпреки туй – какво значение? Ето защо Димби се отдалечи от варела.

Варелът стоеше изправен на...

А, ето го и Домби!... Той вървеше тромаво, както винаги, но си личеше, че бърза. Когато не бързаше, Домби обикновено се обръщаше насам-натам и търсеше диви ягоди, макар че никога не намираще. Но беше чувал, че някои намират на други места, и затова се оглеждаше. Най-послед стигна до варела, спря и въздъхна, след което започна да чака. Минаха три секунди. На Домби тези секунди се сториха три века. Той си тръгна ядосано, като си повтаряше наум: „Ей, какви хора!... В края на краищата това е въпрос за възпитание... И на други неща.“

Когато се върна отново при варела, срещна Димби, който също се връщаше. Дватама спряха едновременно.

– Ей, Домби, пак закъсня? – каза възмутено Димби.

– Не е вярно! – възрази Домби.

– Е, сега!... Когато дойдох, нямаше никой.

– И аз като дойдох, нямаше никой.

– Ама защото си бях тръгнал.

– Ами и аз си бях тръгнал.

– Добре, че се сетих да се върна.
– И аз се сетих да се върна... А бе ние имаме ли среща с Димби пред варела, или нямаме, си казах. И се върнах.
– Да, ама аз бях тук.
– И аз бях тук, но теб те нямаше.
– Мен ме нямаше ПО-КЪСНО, а теб те нямаше ПО-РАНО.
– Добре де... Нали се срещнахме?
– Друг път да не закъсняваш.
– Добре, ама друг път, когато идвам, и ти да идваш, а не аз да идвам, а ти да си дошъл и трябва два пъти да идваме. Омръзна ми само да отивам и да идвам.
– Какво смяташ да правим днес?
– Ще се къпем.
– А после?
– Отново ще се къпем.
– До вечерта ли?
– Докато се случи нещо по-интересно. Тогава ще започнем да се занимаваме с по-интересното нещо.
– Няма ли да берем лешници?
– Добре, и лешници.
Димби погледна онова място на ръката, където обикновено се носят ръчните часовници, и каза, че вече става късно и трябва да вървят. Домби се съгласи и тръгнаха към реката.
Внезапно Димби спря.
– Какво? – запита Домби с интерес.
– Не чу ли нещо?
– Какво нещо?
– Май че някой вика за помощ!
– Че кой може да вика за помощ! – учуди се Домби и за всеки случай се огледа за диви ягоди.

– Ето!... Чуй!

Някой наистина викаше за помощ.

Димби и Домби, които за първи път в живота си чуваха някой да вика за помощ, се зарадваха и решиха незабавно да се върнат назад. Димби предложи пръв да се върнат незабавно. Домби прие да се върнат незабавно. Тогава Димби запита не е ли малко прибързано такова едно незабавно връщане към някакво си място, където някой си вика за помощ.

Домби се съгласи. Той каза, че ще се върнат незабавно да помогнат, но първо да помислят, защото де да знаеш какво може да се случи. Той добави, че когато някой вика за помощ, около него положението не е добро, с което Димби се съгласи. Така те започнаха да обмислят как да се върнат незабавно назад, където

някой викаше ли, викаше за помощ. Докато разсъждаваха, двамата приятели отново се озоваха до варела.

Домби се съгласи. Той каза, че ще се върнат незабавно да помогнат, но първо да помислят, защото де да знаеш какво може да се случи. Той добави, че когато някой вика за помощ, около него положението не е добро, с което Димби се съгласи. Така те започнаха да обмислят как да се върнат незабавно назад, където някой викаше ли, викаше за помощ. Докато разсъждаваха, двамата приятели отново се озоваха до варела.

– Май че ми се е сторило – рече Димби и за всеки случай се послуша.

– Точно така – съгласи се Домби.

– Ами, ами! – чу се гласът, който преди малко викаше за помощ.

Димби се окопоти пръв и запита тихо:

– Ало, кой иска помощ?

– Аз.

– Кой си ти?

– Чимиджимичамиджومي!

Гласът идеше отнякъде. Димби и Домби погледнаха, без да щат, към варела.

– Какво? – запита Димби.

– Кой си? – запита Домби.

– Чимиджимичамиджومي!

– Какво е това? – запита Димби.

– Кое! – запита гласът.

– Дето го каза?

– ... Не казах нищо.

– Не, не... Ти говореше нещо дълго и обширно.

– Ааа, казах името си – отвърна гласът.

– Домби, това му било името.

– Вярваш ли? – каза Домби.

– Де да знам – отвърна Димби. – Добре де, какво искаш?

– Изобщо къде си? – провикна се Домби.

– Откъде се обаждаш? – викна и Димби.

– От варела.

Димби зяпна.

Варелът беше изправен и...

– Как от варела? – побърза да запита Домби.

– Така, от варела.

– Вътре ли? – поиска да знае Димби.

– Вътре.

Димби и Домби заобиколиха варела и го заразглеждаха. Те се въртяха дълго така, но не откриха нещо особено. Голям тенекиен варел, изправен на тревата под огромен клонест дъб.

– Слушай – рече Димби.

– Какво? – рече гласът.

– Ти наистина ли си вътре?

– Нямате си представа колко съм вътре – отвърна гласът.

– Добре де, какво искаш?

– Да ме извадите.

– Защо ние?

– А кой?

– Защо не си излезеш сам?

– Не мога.

– Да си излезе както е влязъл! – отсече Домби. – Така де...

Защо не си излезеш? Както си влязъл, така ще си...

– А бе влизането беше горе-долу лесно, но излизането...

– И защо си влязъл?

– Понеже се разхождах.

– И ние се разхождаме, но не влизаме във варели.

– Защо? – учуди се гласът от варела.

– Защото ги заобикаляме – отвърна Димби.

– Този варел знаеш ли откога стои тук – рече Домби – и винаги го заобикаляме. Досега никой не е влизал в него.

– Ще влиза във варели! – възмути се Димби. – Хайде де!...

Види варел и влиза!... Че ако всички започнем да се пъхаме по варелите...

– Какво ще стане? – запита гласът.

Димби се зачуди какво би станало.

– Няма да остане празен варел – измисли най-последно той. – Нали, Домби?

– Нито един – потвърди Домби. – Навсякъде ще се напълни с пълни варели.

– Точно така, Домби!

– Ще влиза във варели! – започна да се възмущава и Домби. – Слушай бе, как те наричаха?...

– Чимиджимичамиджоми! – отвърна с готовност гласът. Димби повдигна рамене. Домби погледна към горичката за диви ягоди.

– Слушай бе, Чими и така нататък – каза Домби. – Как успя да влезеш във варела?

– Амии, как да ви кажа – започна гласът.

– Не го усуквай! – ядоса се Димби.

– Както си вървах – продължи невъзмутимо гласът, – този варел се изпречи пред мен.

– Аха, изпречи!

– Брей, викам си, какво ли е това?... Понеже не знам какво е, разбирате ли?

– Да де, разбираме.

– И си викам – да го разгледам... И както го разглеждам, покачих му се, да видя как изглежда отгоре...

– Кой те бие по главата да гледаш варелите отгоре? – ядоса се отново Димби.

– Никой – отвърна гласът.

– Продължавай! – рече Домби.

– Покачих се – продължи гласът – и гледам: отгоре има дупка.

Димби и Домби се закискаха.

– Че кой варел няма дупка – каза Димби.

– Всички имат – потвърди Домби. – Варел без дупка е като... не знам какво.

– Остави го да продължава... Продължавай!

– Погледнах през дупката – продължи гласът. – Гледам, тъмно. Викам си, да видя какво има в тъмното. Спуснах се и... Край!

– Като кораб без кормило – рече внезапно Домби.

– Домби, какво говориш? – учуди се Димби.

– Понеже го намислих – отвърна Домби. – Варел без дупка е като кораб без кормило... Или пък...

– Не прекъсвай съществуването, което говори!... Продължавай! – обърна се той към варела. – Какво имаше в тъмното?

– Нищо! – отвърна гласът. – Цялото тъмно, празно. За първи път виждам такова празно тъмно.

Гласът започна да чука по варела.

– Чувате ли?

– Чуваме – отвърна Димби.

– Празно!

Димби се почеса по главата:

– Домби, какво ще кажеш?

– Амии, какво?... Трябва да го спасим.

– Слушай, ще те спасим!... Ще потърсим някой от приятелите и ще те спасим. Ще почакаш ли?

– Ще чакам, разбира се. Къде ще вървя!... Защо ви е някой приятел?

– Защото не можем само двамата. Варелът е висок.

– Ще потърсим някой ВИСОК приятел – допълни Домби.

– Добре.

– Да не вземеш да изчезнеш?

– Какво повече?... Аз съм изчезнал.

– И ти си прав – съгласи се Домби.

Димби в това време изброяваше приятелите си наум и се чудеше кой от тях може да мине за висок, толкова висок, че да стигне до горната част на варела. А Домби си мислеше за Мокси. От ниска гледна точка Мокси беше висок и строен.

Магарето пасеше на своето любимо място с опашка към слънцето, както го беше научил Лиско, и с нетърпение чакаше да се напасе, за да отскочи до тръните, които напоследък му служеха като десерт. Така му бе казал Лиско – тръните накрая, за десерт, понеже свършват. Мокси го запитва как могат да свършват някакви си прости магарешки тръни, а лисчето му бе отвърнало, че напоследък всичко свършва – и водата за пиене, и кислородът. Светът щял да остане без кислород. Мокси не се разтревожи за кислорода, но проблемът за тръните го разстрои за цели два часа. Ами ако кислородът свърши по-напред и останат сума ти тръни неизядени? Затова той отскачаше по-често към десерта и по-малко към тревата.

Димби и Домби минаха бързо към него и го помолиха да чака пред варела, тъй като имат да правят нещо много важно, а те самите ще отскочат да търсят Лиско.

Мокси ги послуша и лениво се приближи до ламаринения съд, на който пишеше „Нафта“. Спря се, прозя се, хвърли тревожен поглед към пълния си корем и се почеса на варела.

– Ей, какво става? – извика някой до него.

Мокси отскочи настрана и огледа местността. Ослуша се. Никой. Наоколо нямаше нищо живо, което би могло да извика каквото и да е. Мокси внимателно се приближи и помириса варела, заобиколи го няколко пъти. След като се чуди още малко, Мокси го ритна и варелът иззвънтя.

— Защо риташ? – обади се повторно гласът.

За няколко секунди Мокси се намери на почетно разстояние от варела, където помисли известно време и след като реши, че такава нещо не може да бъде, бавно се върна и застана на достатъчно и безопасно място настрана.

– Ей, бъчво! – пристраши се най-после той.

– Какво?

Мокси трепна и направи крачка назад:

– Бъчва такава!

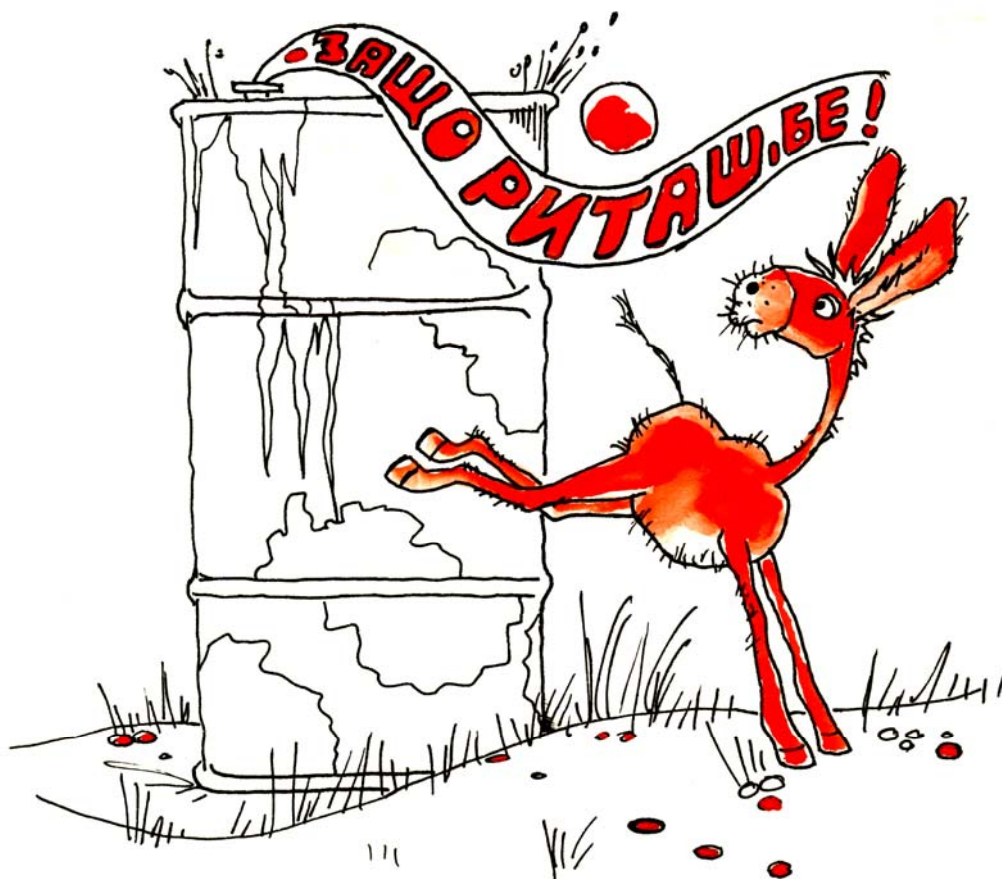
– Ти си бъчва!

Мокси направи втора крачка назад:

– Брей!... Аз съм магаре!... А ти... такава... Какво... там... такава?

– Какво такава?

- Бъчва... пък... говориш.
- Хе-хе! – засмя се гласът. – Не съм бъчва!
- Така де, варел.
- Баба ти е варел!... Аз съм Чимиджимичамиджоми!
- Мокси се ядоса и направи трета крачка назад:
- Ей!
- Какво? – запита гласът.
- Няма да... таковаш!...
- Да каковам?
- Какво само... таковаш?
- Какво бе?... Какво искаш?
- Чуваш ли какво ти казвам?
- Чувам.
- Ами какво... таковаш тогава?
- ТИ таковаш!
- Нищо подобно!... Вървя си по пътя и ти изведнъж...

Изведнъж...

- Какво бе, какво изведнъж?
- Таковаш.
- Какво?
- Говориш.

– Че няма само ти да говориш!... Ха!... Само той ще говори!...
– Ти си бъчва! – извика неочаквано Мокси. – Варел!... Знаеш ли, ако те ритна?
– Ритни де!
– Да, ама ако се засиля и ти ритна едно копито, ще видиш!
– Засили се де!
– Мислиш, че не мога?... Като се засиля и като ти тегля един... такова... ритник!...
– Чакам.
– Сега ще видиш! – ядоса се Мокси и започна да се засилва, като забрави да се върне и изчезна по посоката, от която бе дошъл. Настъпи мълчание. Чуха се песните на птиците.
– Чакам! – извика ненадейно гласът. – Хайде де! Какво стана? Мълчание. Само песента на птиците.
– Ей, къде си?
Няколко от птиците млъкнаха.
– Нали щеше да риташ?
Млъкнаха и останалите птици.
– Хе!... Хе-хе!... Хайде де!... Ще риташ!... Хе-хе!
Димби и Домби, които не можаха да намерят Лиско, се бяха спрели до варела и учудено слушаха как той се смее. Най-после Димби се приближи и почука по ламарината.
– Влез! – отвърна гласът отвътре.
– Аз съм Димби – осведоми го Димби.
– Какво, ще ме спасявате ли?
– Високите ни приятели в момента ги няма, но ще почакаме Мокси.
Като каза това, Димби погледна онова място на ръката си, където обикновено се връзват ръчните часовници.
– Домби – показа се главата на Мокси, – защо разговаряте с тази презряна бъчва?
– Ела, ела!
– Мокси! – зарадва се Димби. – Чакаме те!...
– Димби! – прошепна магарето.
– Какво?
– С кого разговаряте?
– Амий, с този... Как ти беше името?
– Чимиджимичамиджомии! – отвърна с удоволствие гласът.
– С него разговарях – поясни Димби.
– Че какво е то? – Мокси се приближи толкоз, колкото трябваше.
– И аз не знам – отвърна Димби. – Чимибими... димирами... и така нататък, какво представляваш?

– Нищо... Аз съм си само Чимиджимичамиджоми!

– Това е! – поясни Домби.

– Ха! – учуди се Мокси.

Тогава, понеже и Домби искаше да разбере нещо повече, се приближи до самия варел и запита:

– Добре де, животни ли си, човек ли си, предмет ли си?

– Нали ви казах, Чимиджимичамиджоми!

– Ох! – въздъхна Домби. – Искаме да знаем голям ли си, малък ли си?

– Глупаци! – отвърна гласът.

– Домби, ставаш смешен – рече Димби. – Той е толкова голям, колкото да влезе през дупката на варела. Аз и ти например не можем да влезем, Мокси – също, следователно Чимиджими и тъй нататък е нещо малко, което може да влиза през дупки.

– Да, Димби, но името, името му как е влязло? Такова име едва ли може да се побере във варел от този тип. Все ми се струва, че част от него е останала да виси навън и ако погледнем по-добре, нищо чудно да я открием.

– Тук си прав, Домби. Такова име не съм чувал и да ме убиеш не мога да го кажа цялото. Ти можеш ли?

– Ами!... Трябва ми поне една седмица да го науча. Вече мога да го започвам, но не мога да го довърша. Да не говорим за средната част, която е ужас.

– Чими! – обърна се към варела Димби. – Можеш ли да го кажеш отново?

– Чимиджимичамиджоми! – изрече бързо гласът. – Най-обикновено име.

– Я го повтори, но бавно.

– Чи-ми-джи-ми-ча-ми-джо-ми!

– Чи-ми-джа-ми... Сбърках!... Не мога.

– А, нататък е невъзможно – съгласи се Домби.

– Добре де, а кога ще ме спасявате? – поиска да знае Чими. – Не мога да стоя тук до края на живота си!

– Това е най-лесното! – рече Димби и се обърна към магарето. – Мокси!

– Какво?

Мокси нямаше особено добри предчувствия.

– Предложи нещо.

– Аз?

– Ти.

– Според мен най-добре е да си вървим. Оказа се, че това, което е вътре, не е нито животни, нито човек, нито предмет...

– Добре де, според теб какво е?

– Според мен това е едно НИЩО.
– Глупости!... Щом има име?
– И толкова дълго – добави Домби.
– Когато едно нещо е нищо, то няма име – рече Димби.
— Вятър! – отсече Мокси. – Срещал съм толкова НИЩОВЦИ с имена! Гледаш го, има си име, има си всичко, а пък – нищо... Според мен да си вървим. Ще ни навлече беля... За едно такова НИЩО, което е във варела, знам и песничка... Песничка за НИЩОТО.

ПЕСНИЧКАТА ЗА НИЩОТО
която Мокси изпя, вместо да се заеме
със спасяването на Чими.

*Гледаш – към теб идва нещо
Викаш си – е, туй е нещо.
Взираш се – то било нищо,
нищо, а пък идва къмто теб.*

*Питаи го – как си бе, нещо.
То разговаря горещо,
всъщност не казва то нищо,
нищо, а говори си със теб.*

На това място Димби и Домби също запяха, защото знаеха песента:

*От нищото нещо не става,
защото си е нищо то наглед.
Но с него може да се разговаря,
наред да си е всичко, но наглед.*

– За мен ли пеете? – изкрещя Чими.

Триото млъкна. Димби потърси някое облаче в небето, за да разбере дали ще вали, а Домби се наведе да закопчае по-добре сандала си.

– Мокси запя и... ние – Домби смутено търсеше облачето си. – Нали трябва... Когато... На някои места в песента... нали трябва да пеят и други...

– За да се получи песен – поясни Домби.
– И какво? – закрещя отново Чими. – Ще пеете ли, или ще ме спасявате?
– Моля ти се, ще те спасяваме!
– Тогава?... Аз чакам ли, чакам, а вие пеете!
– Добре – смотолеви Домби. – Добре.
– Мокси – обърна се строго към магарето Димби. – Ти ли започна?
– Не си спомням – примигна Мокси.
– Той започна! – намеси се Домби.
– Ами! – заоправдава се Мокси. – Нищо подобно!
– Димби, чу ли как отказва?
– Мокси, признай си! – помоли Димби. – Чими...
– Чамиджуми! – поправи го Домби.
– Не е Чамиджуми – рече Димби, – но както и да е. Чимичами чака да го спасим, а Мокси се разправя.
– Пак Мокси! – наведе глава Мокси. – Всички пяхме.
– Да, ама кой почна?
– МОКСИ почна – рече възмутено Домби.
– Не! – веднага отрече Мокси.
Димби преглътна:
– Мокси, признай си! Чими е в беда, а ти изведнъж започна да пееш, и то една доста обидна песен.
– Вие почнахте!
Димби и Домби се спогледаха. Те бяха възмутени от факта, че един приятел, когото уважават, може да се откаже така лесно от деянието си. Димби дори се ядоса.
– Ние, а? —запита той.
– Вие! – извика Мокси. – Аз си мълчах, а вие изведнъж... Според мен...
– Мокси, как не те е срам!
– Димби, чакай! – намеси се решително Домби. – Ще му докажа, че той почна пръв... Мокси, ти стоеше тук, така ли?
– Не знам – смотолеви Мокси.
– Тук ли стоеше, кажи?... Виж къде сочи пръстът ми.
– Добре де, тук! – съгласи се магарето.
– А ние с Димби стояхме тук. – Той посочи точното място на двамата. – Тук ли стояхме?
– Добре де, тук – съгласи се магарето.
– И както стояхме, ти изведнъж започна да пееш така.
Домби започна да показва и запя:

Гледаш – към теб идва нещо,

*викаш си – о, туй е нещо,
взираш се – то било нищо,
нищо, а пък идва срещу теб.*

За да поясни по-добре, Димби каза:

– А след туй започна втория куплет. Ей така!

Димби запя:

*Питаш го – как си бе, нещо?
То отговаря горещо,
всъщност не казва нищо, нищо...
нищо, а говори нещо с теб!*

Тук Мокси се ядоса не на шега и извика:

– Добре де, така беше, но вие не подхванахте ли по-нататък?...

И Мокси запя:

*От нищото нещо не става,
защото си е нищо го наглед,
но с него може. да се разговаря,
наред да си е всичко, но наглед.*

Понеже песента беше хубава и увличаща. Димби и Домби не стояха, втурнаха се с гласовете си към финала на песента:

*Гледаш – към теб идва нещо.
Викаш си – да, туй е нещо,
взираш се – всъщност е нищо,
нищо, а пък идва срещу теб!*

Като направиха една чудесна корона на песента, тримата млъкнаха и се спогледаха.

– Е? – обади се горчиво Чими. – Какво стана?

– Какво стана? – запита наивно Димби.

– Ами уж се скарахте на магарето, задето ме обиди, пък... отново ми изпияхте тази позорна песен.

– Чими, не разбра ли? За да му докажем, че той почна пръв.

– Да де – съгласи се тъжно Чими. – ТОЙ почна, Вие свършихте... Карай да върви!...

– Доказахме му, че почна пръв! – настоя Димби. Чими въздъхна бавно. Въздишката му излезе от дупката на варела и отлетя към небето.

– Не е важно кой почна – продължи мисълта си Чими. – Важно е кой СВЪРШИ...

Настъпи някаква наистина неловка пауза. Димби, който искаше да заглади положението докрай, погледна открито варела, сякаш той бе самият Чими, и каза:

– Чими, как да ти го обясня... Просто ни се пееше. Знаеш ли откога не сме пели?

– Пейте си, бе! – отвърна Чими. – Пейте си!... А кой ще ме спасява! Баба ми!...

– А, спасяването е лесно! – рече весело Домби, който бе решил, че обидата е заличена. – Това е най-лесното!

– Ей сега! – оживи се и Димби. – Мокси!...

– Какво? – запита Мокси, който все още имаше лоши предчувствия.

– Хайде!

– Какво хайде?

– Да го спасим.

– Добре де. спасявайте го... Нямам нищо против.

– Трябва ни едно високо животно – поясни Димби.

Димби и Домби заоглеждаха магарето. Като почувствува изпитателните погледи върху себе си, Мокси се смути,

– Какво има? – запита той.

– Застани до варела – покани го Димби.

Мокси застана до варела с не особено голямо желание. Погледът му искаше да разбере какво точно мислят в момента двамата.

– Не си високо животно – заключи Димби и се почеса.

– Хайде сега, ще се обиждаме! – рече Мокси и после запита докога ще стърчи при варела. Казаха му, че вече може да се отмести. Димби отново се почеса.

– Домби – рече той, – не е ли по-добре вместо високо животно да намерим някое умно животно?

– Това си викам и аз, Димби. Тази работа може да свърши само някое от по-умните животни.

– Предлагай!

– А бе, как да ви кажа, знам такова животно! – заяви Мокси.

– Каж го!

– Не знам дали е толкова умно, но е хитро.

– За Лиско ли става дума? – запита Домби.

– Аха.

– Там е работата, че го няма... Потърсихме го...

– Какво ни струва да го извикаме – предложи Мокси.

– Добре – съгласи се Димби. – Едно, две, три!...

– Лиско!

Никой не отговори.

– Лискооо!

Никакъв отговор. Тримата поеха дълбоко дъх и извикаха силно:

– Лискооооооо!

– Каквоооо?

Да. Лиско бе чул.

– Елааа! – викнаха отново тримата.

Повече нямаше какво да се говори. Както винаги, лисичето щеше да се яви след малко. А появи ли се то, поне ще стане още по-интересно. Изобщо тримата не помнеха случай да скучаят с Лиско. Димби, Домби и Мокси знаеха, че в гората, при другата полянка, живее едно същество... как да се изразим... за което са писани романи. Какво повече да кажем за него?

А Лиско се появи и каза:

– Охоо, три умни същества на едно място!

– Лиско, здравей!

– Добре, че дойде!

– Сега ще става каквото ще става!

– Защо? – Лиско се прозя. – Да не би да се е случило нещо?

– Да – рече Димби.

– Случи се – потвърди Домби.

– Ще видиш какво – отдалеч започна да предупреждава Мокси. – Нещо доста интересно.

– Така е добре – отвърна Лиско. – Пак ще си направим някое приключение. Тази сутрин, събуждам се и си викам: времето е хубаво, пък не се очертава приключение... Как сте?

– Добре сме!

– Лиско, знаеш ли? – подхвана задъхано Димби. – Преди малко...

Но Лиско го прекъсна с клатене на глава.

– Спокойно!

– Да, ама...

– Не бързай, Мокси!

Димби припряно погледна ръката си на онова място, където обикновено се поставят ръчните часовници.

– Димби, защо поглеждаш ръката си?

– Тренировка – изчерви се Димби.

– Аха!

– Понеже ще ми подаряват часовник.

– Аха, аха!

– Упражнявам се. – Лицето му бе пламнало. – Уча се как да поглеждам часовника, като ми го подарят.

– Да, Димби... Да.

– Разбираш ли?

– Разбирам... Кога ще ти го подарят?

– Не знам.

– А кой ще ти го подари?

– И това не знам.

– Аха, аха!

– А бе нали все някога на някого подаряват часовник!...

– Прав си, Димби... Много часовници се подаряват напоследък.

Домби, който предвкусваше началото на новото приключение, нетърпеливо тъпчеше от крак на крак.

– Не мога да разбера – намеси се възмутено той – защо говорите за часовници, когато...

– Домби, спокойно! – Лиско се прозя за втори път. – За всичко има време.

– Това им казвам – рече Мокси.

– А кога ще го спасяваме? – Домби не можа да издържи. – Той е в беда!

Лиско изгледа всеки от приятелите си поотделно.

– Кого ще спасяваме, Домби?

– Чими.

– Какво е Чими?

– Нищо! – извика Мокси. – Едно абсолютно нищо!

– Как така НИЩО?

– Така! – отвърна Мокси. – Нещо много неопределено. На такива аз казвам нищо.

– Ти си нищо!

Гласът се чу неочаквано и прозвуча остро. По всяка вероятност Чими бе ядосан. В настъпилото мълчание Лиско погледна варела. Явно бе изненадан.

– Кой се обажда?

– Аз!

Лиско погледна приятелите си и прошепна:

– Той каза АЗ.

– Това е! – затюхка се Димби. – Не мога и не мога да кажа името му!...

– Някакво малко нещо – рече Домби, – което се вмъкнало през една дупка.

– Едно НИЩО! – продължи да настоява Мокси.

– Не, Мокси – рече спокойно Лиско. – Не си прав... Това НИЩО каза АЗ. Щом едно нещо каже за себе си аз, значи нещото си е НЕЩО, а не НИЩО... Мокси!...

– Какво, Лиско?

– Кажу аз!

– Аз!

– Видя ли? – Лисчето се усмихваше по своя особен начин. – Ти каза аз, значи си нещо. Има ли АЗ, има НЕЩО.

– Е, за мен всеки знае...

– Но и ТОЙ също е АЗ – настоя Лиско и посочи с глава варела.

– Той също е...

– А бе... вие!... Ще ме спасявате ли?...

– Кротко! – Все пак лисчето бе озадачено от нахалния глас. – Кой се обажда?

– Чимиджимичамиджومي!

– Охоо! – усмихна се Лиско. – Започна да става интересно...

Ей!

– Какво?

– Името ти е най-малко три метра. Трябва да се изговаря на почивки. Но звучи като музика... Я го повтори, да се насладя.

– Чимиджимичамиджومي! – не без гордост отвърна гласът.

– Това се казва име!... Можеш да го започнеш в понеделник, а да го свършиш в сряда... Ако не почиваш, разбира се... Във варела ли се намираш?

– Да!

– И как стана тая работа?

– И на теб ли да обяснявам, глупако?

– И на мен.

– Амии, както си вървах, гледам, пред мен варел. Викам си, чакай да видя какво има на варела. Качвам се, гледам, нищо няма на варела. Само една дупка.

– Дупка, я!... Там е работата.

– Там е работата, я!... Викам си, чакай да видя какво има във варела... Гледам през дупката – тъмно. Викам си, чакай да видя какво има в тъмното, спускам се през дупката – туп!... На дъното!

– Такаа... И какво има в тъмното?

– Нищо.

– Не е то нищо.

– Глупако, разбери, нищо няма!

– С глупак не можеш да ме обидиш. Измисли нещо друго... В момента в тъмното има едно врескало с дълго име. Как се казваше?

– Чимиджимичамиджومي!

– Чимиджимичамиджоми!... Хубаво име!... Голямо!...
Умирам за такова.

– Нали? – извика радостно Чими.

– Да. Можеш да си го увиваш около врата като шал.

– Лиско! – извика неочаквано Домби.

– Какво, Домби?

– Уби ме!... Как го запомни?

– Невероятно! – съгласи се Димби.

– Лиско, можеш ли да го повториш? – запита Мокси.

– Разбира се... Чимиджимичамиджоми!

– Еееей!

Приятелите на лисичето бяха изумени.

– Браво! – провикна се от варела Чими. – За първи път ми се случва.

– Това не е нищо – рече спокойно Лиско. – Когато бях на море, имаше една медуза, казваше се Глагоабабадуза. Оттам се научих да помня дългите имена. – Лисичето се обърна към варела: – Чими!

– Кажи.

– Можеш ли да кажеш какво представляваш от само себе си?

– Чимиджимичамиджоми!

– Добре де, това е името. Като животно какво представляваш?

– Пак същото.

– Как?... Това ти е името, нали?

– И името, и другото.

Мокси, който още от самото начало си имаше някакви предчувствия, прошепна:

– Предлагам да бягаме.

– Мокси, кротувай! – Лиско се обърна отново към варела: – В къщи как ти викат?

– Чимиджамичамиджоми!

– На баща ти как му викат?

– Чимиджимичамиджоми!

– А на майка ти?

– Чимиджимичамиджоми!

– Чудна работа!...

– Лиско – прошепна за втори път Мокси, – да се измитаме докато е време.

Но Лиско зададе още няколко въпроса от различен характер, на които Чими отговори като същество, което сякаш пада от небето. Отговорите озадачиха дори самия Лиско. Мокси прошепна отново, че тая работа хич не му харесва. Домби се присъедини към него. Той заяви, че подобни истории с неизвестни същества не са му по характера и възпитанието. Домби заяви, че може да има някои, на

които подобни истории им се струват забавни, но той не спада към тях. Тогава Лиско го запита какво да правят, а Домби отвърна, че при такива случаи разумните живи същества си плюят на петите и бягат докато им стигат сили. Димби зае позиция на неутралитет, изрази се с полутонове, от които в края на краищата се разбра, че няма нищо против, ако се вземе решение за отстъпление, и че тогава той би драснал пръв, но все пак, каквото решат всички.

Лиско си позволи да зададе още няколко въпроса.

– Чими – извика гой.

– Какво?

– Баща и майка имаш ли?

– Не знам.

Тук Мокси смигна, което на негов език означаваше: казах ли ви?

– Сираче ли си? – отново запита Лиско.

– Не знам.

– Братчета и сестричета имаш ли?

– Откъде да знам бе, глупаци?

– Как да не знаеш? – намеси се в разпита Димби. – Или имаш, или нямаш!

– Не знам, казах!

На това място от разпита Мокси заяви категорично, че тази работа не му харесва и по други съображения. Димби и Домби се съгласиха. Те също заявиха, че имат и други съображения. Лиско ги попита какви са, но те отвърнаха, че засега ги оставят в тайна.

Въпреки това Лиско за не знам кой път се обърна към варела:

– Чими!

– Да!

– Слушай, моето момче...

— Не съм твоето момче! – И кресна: – А бе вие ще ме спасявате ли, или ще вървите по дяволите?...

– Ще те спасяваме!

Лиско каза това несъзнателно, без да помисли. Но Мокси вече не шептеше, заговори направо, без да се интересува ще го

чуют ли в бъчвата. Той заяви, че тази работа може и да стане, без него всичко може да стане, но в това време той ще бъде поне на три километра далеч, защото едно проклето същество, което от бъчвата нарича спасителите си глупаци, ако е на свобода, кой знае какво би могло да стори.

Домби говореше почти заедно с магарето. След като повтори няколко пъти, че има лично мнение по въпроса, накараха го да го

изрази. Домби стори това кратко и ясно – вътре има някакво проклето същество от неизвестен произход, то си позволява да бъде проклето, когато е вътре, представете си колко по-проклето ще стане навън, След това Домби се впусна да изясни каква е разликата между ВЪТРЕ и ВЪН. И тъй като Лиско го прекъсна, той каза само, че разликата е огромна.

– Димби, имаш думата! – обърна се Лиско към Димби.

– Лиско, аз смятам, че трябва да помислим.

– Досега какво правихме? – запита го Лиско. – Когато се спасява, се спасява бързо.

– Не съм съгласен! – изкрещя Мокси. – Не искам!

– Мокси, какво те прихвана?

– Няма! – извика този път по-тихо магарето. – Преди всичко не знаем кого спасяваме. Дори не знаем КАКВО спасяваме. Може да е нещо, което не е за спасяване.

– Мокси, Мокси – поклати глава лисичето. – Няма такова нещо, което да не е за спасяване. Ако някой се нуждае от помощ, спасяваш и не мислиш.

– Така ли? – Мокси го гледаше накриво.

– Така!

– Домби, какво ще кажеш!

– Ами... каквото каже Лиско. Само да не съжالياваме.

– Приятели – обърна се Лиско към тримата, – законът е такъв: изпадне ли някой в беда, спасяваш!... Трябва... Такъв е законът.

– Едва ли – смотолеви Мокси.

– Така е! – потвърди отново Лиско.

– Лиско – намеси се Димби. – Как можеш да спасяваш нещо, което не е определено?

– Разбери, Димби!... Този, който те вика за помощ, значи се нуждае от тебе. Ако имаш възможност – спасяваш. И не мислиш... Хайде!

– Какво хайде? – запита Домби.

– Донеси въжето!

– Аз ще го донеса – предложи Димби.

Лиско, Мокси и Домби насядаха на камъка. Мокси побърза да изрази мнение, че Димби няма да се върне. Лиско го запита защо смята така, на което Мокси отговори, че този, който сам предлага да отиде за въже, просто отива и забравя да се върне. Лиско каза на Мокси, че говори глупости. Домби заяви, че лично той, ако го поканят да донесе въжето, би се зарадвал, понеже ще се отдалечи поне за малко от топи проклет варел.

– И все пак да помислим – предложи Мокси, – Всичко трябва да се обмисли.

– Дори като протягаш ръка за помощ?

– Да.

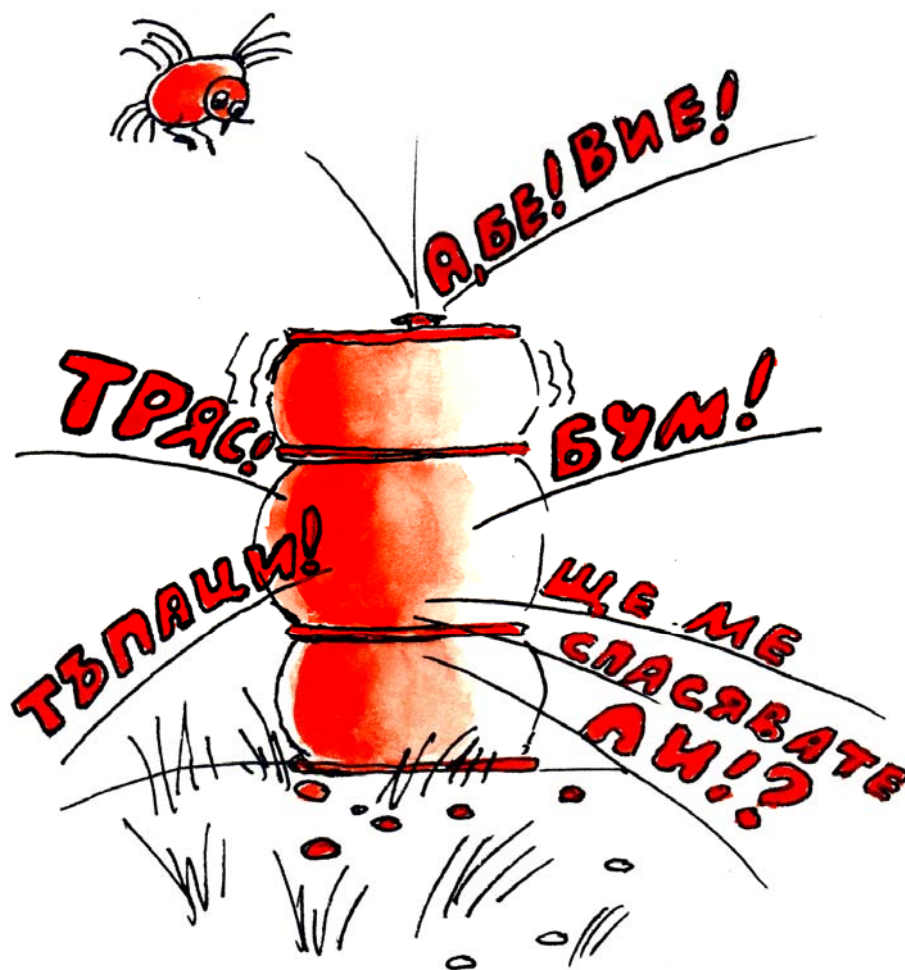
– Стига!... – изкрещя някой.

Тримата погледнаха към варела. Лиско беше слисан, а Мокси се изправи за всеки случай на крака. Колкото се касае до Домби, той трепереше. И Мокси трепереше, но не толкоз забележимо.

– Престанете! – изкрещя за втори път Чими.

Лиско се окопоти и запита весело:

– Чими, какво ти става?

– Много дрънкате!... Обсъждате!... Във варел ли съм попаднал, или на събрание?... Да го спасим ли, да не го ли?... Плямпате, плямпате, стоите, гледате!... Омръзна ми да ме спасявате!...

– Сега де... Потрай малко. Ще те спасим.

– Ще ме спасите!... Вятър!... Аз чакам, а те – бърбят!... Лежа във варела, чудя се какво да правя, а те – дискутират, заседават!... Заседаващи такива! Засрамете се!...

– Добре де, засрамахме се – усмихна се Лиско.
 – Изляза ли веднъж, ще ми станете само на философи!
 – Чу ли? – извика Мокси.
 – Некадърници! – извика Чими.
 – Лиско! – кипна Мокси. – Нищо ли не чуваш?
 – Чувам. Не съм глух.
 – Отивам си!
 – Отивай си бе, глупак! – извика Чими.
 – Кой е глупак? – запита Мокси.
 – Ги!... Откакто съм във варела, все си отиваш!
 – Млъкни! – изрева Мокси и ритна варела.
 – Глупако! – звънна гласът на Чими.
 Мокси се нахвърли яростно срещу варела и се нарича:
 – Млъкни, ти казвам!
 – Знаеш само да риташ!... И все празни варели... Защо не ритнеш мен?
 – Ела де, ела да те ритна!
 – Изкарай ме и ме ритни!
 Мокси погледна безпомощно приятелите си:
 – Иди го спасявай такъв!... Казвам ви, да се махаме. Домби, какво мислиш?
 – Според мен това зло, дето е вътре, не заслужава да го спасяваме.
 – Лиско, чу ли?
 – Чух, Мокси... Да почакаме Димби с въжето. Макар че въжето няма да ни трябва, защото измислих друг начин.
 – Не мисли повече начини!... Няма да спасявам това зло! Димби се появи с въжето и се учуди, че около варела все още се говореше, а не бе взето определено решение. Беше запъхтян, личеше си, че е бързал. Мокси му разказа всичко станало в негово отсъствие – за ритниците по варела, за новите обиди, които му бяха нанесли. Димби спокойно изказа мнение, че във варела се намира някакво зло и че напразно е тичал толкова за спасяването му. Това насърчи Мокси, който заяви на Лиско, че работата е от ясна по-ясна. Освен това Домби добави, че
 доколкото разбира от тайнствени науки, във варела се намира някакво тайнствено същество, което дори не е същество, а по-скоро ВЕЩЕСТВО, което се преструва на същество.
 – Е? – обърна се Мокси накрая към Лиско. – Още ли смяташ да го спасяваме?
 – Трябва – отвърна лисичето, – макар че, да ви кажа правата, и аз съм нещо разколебан... Чими е изпаднал в беда.
 – Не в беда, а във варел!

– Все едно.

– И все пак искам да знам защо му е трябвало да се пъха вътре. Ние защо не се пъхаме? – Мокси бе доста убедителен: – Димби и Домби защо не се пъхат? ... Видим ли варел, заобикаляме го. Нали, Димби?

– Лично аз заобикалям варелите – заяви Димби.

– И аз – присъедини се Домби. – Досега не ми се е случвало да се пъхна във варел. Заобикалям ги. Не си спомням точно от коя страна, но ги заобикалям.

– А той – право вътре!

– Разни животни, разни идеали, Мокси! – В този момент Лиско приличаше на философ. – И все пак длъжни сме да оказваме помощ на всекиго... Хайде!

– Какво? – запитаха тримата.

– Почваме спасителната акция!

– Хайде! – рече Мокси.

– Какво „хайде“, Мокси?

– Да си вървим!

Мокси се обърна към гората, тръгна с решителни крачки и скоро изчезна от погледа им.

– Лиско.

– Какво, Домби?

– Разбери, че ме е страх... Това нещо вътре не ми вдъхва доверие... Според мен... Хайде да не казвам...

– Кажу, кажи!

– Според мен това зло не говори със собствен глас, а употребява други гласове.

– Ясно, Домби!... Свободен си.

– Извинявай, но... Довиждане.

Домби заклати бавно дебеличкото си тяло към гората и колкото повече я приближаваше, толкова по-бързи ставаха крачките му. Той се спъна, падна, стана, отърси се, обърна се към двамата до варела, но не каза нищо и хлътна между дърветата.

– Е, Димби? – обърна се Лиско към приятеля си. – Имаш ли да кажеш нещо?

– Извинявай, Лиско, но...

– Не се оправдавай!

– Много те уважавам, но ме е страх. Не знаеш какво ще направи неблагодарникът в бъчвата. Ха сме го извадили, ха ни изял!... Довиждане!

– Довиждане, Димби!... Защо не тръгваш?

– Не ми е жал, че ще умра, но ми е жал, че няма да мога да се къпя в реката.

Лиско не усети как гората погълна и Димби.

В настъпилата тишина едва-едва църкаха най-дребните птички. Дори птиците бяха напуснали това място с варела и неизвестното същество или вещество в него, което може би наистина не говореше със собствен глас, а кой знае, може би и не съществуваше.

Лиско се отпусна на камъка и вторачи погледа си във варела. Останал сам, той вече мислеше как да постъпи по-нататък. Преди всичко трябваше да даде някакъв урок на, нахалника. Ставаше въпрос за издръжливост на нервите. Лиско има железни нерви, неведнъж е доказвал това, ако и Чими... Ако така нареченият Чими издържи докрай на тишината, значи няма нерви и наистина може да се допусне, че е извън... извънсъщество, ако щеш – антисъщество, за каквото се говори напоследък. Но, ако... Е, да... Ако!... Ще видим...

Гората спеше спокойно в хубавия безветрен ден, слънцето я пронизваше, където може, и хвърляше светлите си килимчета по тревата, неговият блясък тежеше върху широките листа, превръщаше ги в тънки метални късчета. Пеперудите прелитаха лениво, пробягваха бръмбари, по всички посоки припкаха мравки – животът в тревата и пръстта пълпеше, безгрижен, тих, вечен.

Лиско въздъхна безшумно.

Един паяк се спусна по алпийското си въженце, стигна някъде по средата между клончето и земята, застана, така, а после се разколеба и се върна горе, където смяташе, че е мястото му...

– Ей!...

Лиско трепна. Беше тъй неподвижен, че една пеперуда кацна на ухото му, където остана известно време в учудване – за първи път й се случи да кацне на подобно листо.

– Ей!

Лиско се усмихна. Пеперудата едва сега разбра, че това, на което е кацнала, не е листо, и уплашено хвъркна към небето.

– Ей!... Спотайваш ли се?...

Ще те науча аз, помисли си Лиско и остана все тъй неподвижен.

– А бе, един от тия глупци не остана ли?... Къде сте?...

Страхът! – помисли си Лиско... Това си е чисто и просто уплаха.

– Помооооц!... Помоооооц!... Олелее, помоооооц!...

– Викай, викай! – обади се най-после Лиско. – Повикай си!...

– А, тук ли си?... Защо мълчиш?

– Прави ми кеф!

– Защо мълчиш? – извика тревожно Чими.

– Да ти натрия мутрата! Затова!

Чими не отвърна. Мълчеше. Личеше си, че размишлява.

– Ей!...Кой си ти бе? – Гласът сякаш се предаваше. – С теб не се излиза на глава!... Чуваш ли, кой си ти?

– Аз съм Лиско!... За мен са писани романи и пиеси... Така че няма смисъл...

– Какво няма?

– Няма смисъл да ми продаваш фасони... Бил съм в гнездото на орел, бил съм в стомаха на акула... Къде не съм бил!

– Във варел не си бил!

– Не ме занимавай с глупости... Пред мен не минават... И макар че си някакво неизвестно нищожество, ще те спася.

– Моля те.

Лиско постави лапа над ухото си.

– Искам да чуя името си.

– Моля те, Лиско!

– Така – засмя се Лиско. – Вече ми харесваш... И без обиди към приятелите!... Ние те спасяваме, а ти... Неблагодарник!

– Няма вече. Обещавам.

– Да чуя името си!

– Обещавам, Лиско!

Последната част от този разговор бе чут от Димби. Димби стоеше настрана и когато Чими каза „обещавам, Лиско“, излезе напред.

– Лиско! Аз се върнах.

– Знам – рече Лиско, без да се обръща.

– И наистина, когато някой е изпаднал в беда, какъвто и да е той... Нали разбираш?...

– Разбирам, Димби. А сега да помислим как да спасим този глупак.

– Лиско!

Лиско не се обърна, но знаеше, че зад гърба му вече е застанал и Домби.

– Аз... такова...

– Ти се върна. Разбрах.

– Понеже...

– Без понеже!

– Добре, без понеже!

– Домби, трябва да измислим начин за измъкването на този кръгъл глупак... Кажу, Мокси! – Лиско знаеше, че зад гърба му се е наредил и Мокси. – Кажу де!

– Нищо.

– Добре – отвърна весело лисичето.

– Понеже...

– Без понеже!

– Със понеже! – троснато рече Мокси. – ПОНЕЖЕ размислих... Няма как, трябва да го спасяваме. Това е дълг на всеки от нас.

– Така ми харесваш, Мокси!... – Едва сега Лиско се обърни към тях. – И ето че трябва да обмислим спасяването на този невероятен глупак.

– Лиско, моля ти се! – чу се гласът на Чими. – Много обиждаш!...

– Млъкни!

– Добре.

Димби, Домби и Мокси искаха да повярват, не че не искаха, но не можеха и за дълго време загубиха способността си да говорят.

– Какво става? – прошепна плахо Димби. – Май си го усмирил.

– Направил го е памук – прошепна Домби.

– Лиско, Чими е преобразен. Превърнал си го в друг Чими.

– Малко го обработих, Мокси – усмихна се Лиско. – Готов е да бъде спасен... Донесете дъска и дърво.

– Защо ти са дъски и дървета?

– Ще видите... Хайде, Мокси!... Дърво и дъска!

– Хайде, Димби и Домби!... Чухте какво иска Лиско.

Димби и Домби погледнаха многозначително магарето, Домби сякаш пожела да каже нещо, но Димби го дръпна след себе си.

Като се отдалечиха, Лиско каза:

– Мокси, много силно се впрягаш в работа.

– Ами нали трябва да има някой, който да обяснява заповедите ти.

– Ти си славно магаре!

– Голямо! – извика внезапно Чими.

Мокси побутна Лиско и го обърна с лице към варела:

– Чу ли?... Отново.

– Какво казах? – заоправдава се Чими. – Той каза, че си славно магаре, а аз казах, че си голямо магаре!

– Лиско, чу ли? – По обиденото лице на Мокси се появи гняв.

– Той мисли, че не разбирам от тънки обиди.

– Не съм те обидил!

– А сега ще се препираме!

– Чими – намеси се строго Лиско, – извини му се!

– Извинявай, Мокси – рече Чими. – Не си толкоз голямо магаре.

– Лиско, пак!...

– Чими! – извика Лиско.

- Чух!... Мокси, извинявай!
- Доволен ли си? – запита Лиско.
- Така може – умири се Мокси. – Това е друго.

Димби носеше дъската, а Домби пънчето. Пънчето беше добре загладено от времето. Лиско го разгледа и остана доволен. Дъската му хареса от пръв поглед. Личеше си, че настроението му се повиши, което означаваше, че се подобрява и настроението на тримата му приятели. Те стояха до него и се, стараеха да отгатнат какво можеше да се случи по-нататък. Никой не смееше да зададе въпрос и затова, когато Лиско постави пънчето на три метра от варела, Мокси побърза да каже: „Така!...“ Лиско се усмихна скришом и постави дъската върху пънчето. Този път Мокси и Домби едновременно казаха:

- Така!
- А Домби добави:
- Точно така!

Лиско за втори път прикри усмивката си, отиде до варела, погледна големия дъбов клон над него и тръгна към пънчето. Той броеше крачките си. Когато спря до края на дъската, Лиско се обърна и каза весело:

- Прекрасно!... Момчета, какво направихме?
- Нещо интересно – рече Мокси.

Димби и Домби се засмяха, но Мокси учтиво ги покани ТЕ да кажат какво е направил Лиско. Тогава Димби се впусна да обяснява, че не го е направил Лиско, а тримата са го направили, защото е важно също така и кой е донесъл дъската и пънчето. Този път се засмя Мокси.

Лиско реши да прекрати разговорите и доложи тържествено:

- Това, което направихме, е трамплин!
- Трамплин! – повториха тримата едновременно.
- И за какво ни е топи трамплин? – запита доволно лисичето.
- И за какво ни е? – повтори Мокси, който вече зяпаше

съоръжението и новото лошо предчувствие се зараждаше в душата му.

– За спасителната акция! – тържествено си отговори Лиско. – Един от нас на всяка цена трябва да стъпи върху варела. Той е висок, не можем да го стигнем, но чрез скок ще кацнем на него и готово!...

- Ееей!
- Чудесно!
- Идеално!
- Bravo, Лиско! – извика Чими от варела.

Но Лиско мълчеше и докато приятелите му се радваха, ги оглеждаше и сякаш ги претегляше. Мокси, който отдавна имаше

лоши предчувствия, престана да се възхищава на идеята, стараяше се да стане незабележим и вече се привеждаше зад гърба на Домби.

– Домби!

– Кажи, Лиско.

– ТИ ще бъдеш!

– Ммоля?

– ТЕБЕ ще изхвърлим!

– Ккак?

– Ще ти обясня... Ела... Застани върху лежащия край на дъската... Стъпи, стъпи на нея, не бой се!...

– Така ли?

– Точно така!

– А Мокси, Димби и аз ще се засилим и ще скочим върху Стърчащия край на трамплина.

– Защо? – поиска да знае Мокси.

– За да го изхвърлим нагоре...

Мълчание.

– Разбрахте ли?

– Добре де – отвърна Мокси. – Къде е Домби?

Домби вече бягаше към гората. Лиско хукна след него и го върна.

– Защо точно аз – искаше да знае Домби и непрекъснато се дърпаше назад. – Димби е по-лек от мен.. Аз съм дебеличък.

– Но си пъргав – поясни Лиско.

Изтласкан упорито от лисичето, Домби зае мястото си върху лежащия край на дъската.

– Димби!... Мокси! – ечеше гласът на Лиско. – Готови да се засилим!...

– Готови сме! – отвърна Димби.

– Все аз – оплакваше се Мокси. – Най-тревожната работа все на мен!

Той хленчеше, за да не го поставят на дъската.

Лиско, Димби и Мокси се отдалечиха, готови да се втурнат и да скочат върху високия край на трамплина. В този момент Лиско се досети нещо и извика:

– Домби!

– Ккакво?

– Какво ще правиш, като те изхвърлим?

– Ще полетя.

– А после?

– Ще кацна върху варела.

– Аха!

– Гледай да не уцелиш дупката! – предупреди го Димби.

– Лиско, чу ли? – разтрепера се Домби.

– Какво, Домби?

– Той каза, че мога да умеря дупката.

Лиско се почеса и се замисли.

– Малко вероятно е – рече най-после той. – Дупката не е толкова голяма.

– Но все пак... Не е ли по-добре вместо мен да скочи Димби. Забелязал съм, че той по-рядко пада в дупки.

– Не е вярно! – изкрещя Димби. – Падал съм!... Непрекъснато падам в дупки!... Видя ли дупка – право в нея!...

– Лиско! – проплака Домби.

– Какво, Домби?

– Знаеш ли как лъже?

– Пада! – намеси се Мокси. – Двамата сме падали!... Нали, Димби?

– Да.

– Край! – извика Лиско. – Започваме!... Тримата се втурваме едновременно, едновременно скачаме върху дъската!... Домби, ти се изхвърляш смело, колкото може нагоре!... Щом кажа алей! – тогава значи да се пригответе... Кажа ли хоп! – скачаме тримата, после Домби се отхвърля като ракета!.. Внимание!... Алей!... Хоп!

Приятелите му гледаха и не можеха да повярват.

– А! – окопити се най-напред Мокси.

– О! – съвзе се Димби.

— Какво стана? – заинтересува се Домби, както бе увиснал на клона.

– Питай, че да ти кажа! – почеса се Лиско. – Малко сме пресилили.

– Лиско, защо не скочи и ти? – запита Димби.

– Нямахте нужда.

– Значи ни излъга! – разсърди се Мокси. – Сkochихме само ние!

– Иначе нямахте да скочите – отвърна Лиско, загледан във висящия Домби.

– Не е честно! – извика обидено Мокси. – Трябваше да скочиш и ти!

– А бе – Лиско се почеса отново – то и сега го изхвърлихме чак на клона!... Ако бях скочил и аз, щяхме да го търсим из облаците.

Домби изви глава нагоре и зърна част от небето.

– И все пак... къде съм? – поиска да узнае той.

– Спокойно, Домби! – рече Лиско. – На клона си. Висиш.

– Не искам да вися! – изкрещя Домби

– Знам.

– Не ми се виси!...

– Знам де... Ей, много те изхвърлихме!...

– Ама и аз се изхвърлих... доста!

– Защо? – учуди се Лиско.

– За да не попадна в дупката.

– Видя ли? – Лиско се нервира за първи път. – Обърка ни работата!

– Ей, спасявате ли ме? – обади се на всичко отгоре и Чими.

– Трай! – срязва го Лиско – Димби!

– Кажи – плахо се отзова Димби.

- Бягай за въже!
- Забрави ли, че донесох?
- Извинявай, нещо се шашнах.
- Ако искаш, да донеса второ? – енергично предложи Димби.
- Защо ни е второ въже?
- За по-сигурно!
- Аз ще отскоча за второ – предложи Мокси.

Лисичето настигна Мокси, преди да се шумугне в гората, и го върна. Докато вървяха към варела, Мокси убеждаваше приятеля си, че трябва ДВЕ въжета. Сериозното положение не позволяваше на Лиско да се усмихне, защото си знаеше, че както магарето, така и Димби гледат да се отдалечат от акцията.– страхуваха се, че ще измислят някоя още по-опасна задача,

- Лиско!
- Кажи, Домби?
- Как мислиш?... Докога ще вися на този клон?
- Лесна работа! – успокой го лисичето. – Ще те спасим!
- Какво? Друг ли спасявате? – изкрещя Чими. – Нали щяхте мен?...

- Трай там!
- Няма!... Оставихте ме и хукнахте да спасявате друг!... Зарязахте ме! Заради някой си друг!...

– Млъкни!

Тишина.

– Лиско, на мен ли казваш?

– Не, Домби.

– Защото аз си мълча.

– Търпение, Домби.

– Не знам... Чакам да видя докога ще вися като някой чорап да съхне.

– Зависи от Мокси. Ако не бяга, всичко ще бъде наред.

– А ако бяга?

– Тогава не всичко ще бъде наред.

– Какво разбираш под НЕ ВСИЧКО?

– Най-много да тупнеш на варела.

– Не искам!

– Зависи от приятеля ти.

– Лиско!

Мълчание. Напрегната тишина.

– Хайде де!

– Какво, Чими?

– Защо не си попеете?... На това място се пее.

– Ще ме ядосаш! – извика Лиско.

– Понеже обичате да пеете...

Докато разговаряше, Лиско обмисляше какво да прави нататък. И тъкмо да измисли най-доброто, внезапно влезе Кети.

– А какво виси на дървото? – изненада се катеричката.

– Не виждаш ли? – отвърна троснато Лиско. – Домби!

– Вие какво правите долу?

– Чакаме го да узрее.

– Когато узрее, да ми се обадите.

Кети се отдалечи и в същия миг Лиско измисли останалото. Той взе въжето, завърза камък на единия му край, прехвърли го през клена и подаде свободния край на Димби.

– Какво да правя с въжето? – запита Димби.

– Ще го държиш.

– Докога?

– Ще ти кажа... Дръж здраво!

– Ръцете ми омаляха! – обади се Домби.

– Още малко!

– Не мога!

– Можеш! – извика Лиско.

– Добре де, мога.

Лиско направи още една операция с въжето и вдигна глава към клона.

– Сега можеш да се спуснеш на варела.

– По въжето ли?

– По въжето, разбира се.

Падна страшно треперене, докато Домби се спусна върху варела, после тримата приятели долу се прегърнаха и се поздравиха с победата.

– Сега какво да правя? – запита Домби.

– Погледни през дупката! – заповяда Лиско.

Домби се наведе.

– Погледнах.

– Какво виждаш?

– Нищо!...

– Така е – въздъхна Мокси. – Спасяваме едно НИЩО.

– Не виждаш ли нещо? – изгуби търпение Лиско.

– Нищо – отвърна Домби. – Тъмница!

– Няма значение... Да продължим.

– Как? – запита Домби.

– Пусни въжето в дупката.

Домби отвърза камъка и пусна свободния край на въжето през дупката във варела.

– Готово! – доложи той. – Въжето е на дъното.

Тримата приятели отново се запрегръщаха.

Дори извикаха „ура“. След като се навикаха, Лиско помоли за тишина и се обърна към варела.

– Чими!

– Какво?

– Не разбираш ли какво трябва да сториш?

– Не... А бе вие за какъв дявол ми пуснахте туй глупаво въже?

– Да се изкачиш по него.

– Да не си луд!

– Защо? Какво има?

– Не мога да се катеря по въжета.

Това обстоятелство изненада спасителната група. Мокси зяпна повече от всички. Лиско се почеса по врата.

– Не можеш ли?

– Никак!

– Тогава се вържи, да те изтеглим.

– Не мога!

– Защо? – учуди се Лиско.

– Не мога, разберете... Не съм такова животно, да се връзвам.

Мокси отново зяпна повече от всички.

– Не можеш нито да се катериш, нито да се връзваш? – запита Лиско.

– Абсолютно!... Не разбрахте ли бе, глупаци!

Този път всички членове на спасителната група се почесаха едновременно. Настъпилото мълчание продължи повече от всякога. Лиско огледа смутено приятелите си. Всеки сви рамене. Мокси вече отправяше поглед към гората закрилница.

– Чими! – прошепна Лиско. Тишина. – Чими, чуваш ли ме?

– Да.

– Чими, ще ни кажеш ли най-после какво представляваш?

– Чимиджимичамиджоми! – извика с готовност Чими. – Обратното ми име е Имождимачимиджимич!

– Това знам, но... Животно ли си, човек ли си, предмет ли си?

Мокси вече трепереше и не можеше да направи дори крачка към гората.

– ...или си привидение?

– Не знам... Каквото знам, казах го... Чимиджимичамиджоми!

Лиско също усети в себе си нещо като страх.

– Глава... Глава имаш ли?

– Глава ли?... Да проверя!... Имам!

– Това е добре – въздъхна Лиско.

– Имал глава! – пое въздух Мокси.

– Крака имаш ли? – запита Лиско.

- Ами може би... Имам, имам!
- Ох! – Лиско въздъхна шумно. – Колко са?
- Де да ги знам!...
- Как? – ядоса се Лиско. – Не си знаеш краката?
- Не мога да ги преброя.
- Много ли са?
- Не вярвам... не мога да броя в тъмното, разбери!
- Ох, не може да си преброи краката!... – събщи тайнствено

Домби.

- Очи имаш ли?
- Имам.
- Уста?
- Имам.
- Опашка имаш ли?
- Имах.
- Какво?
- Имах!...
- А сега нямаш ли?
- Сега нямам.
- Къде е?
- Стопи се!

Тишина. Чу се само гласът на Домби:

- Няма ли да ме свалите оттук?

Лиско не му обърна внимание.

- Уши имаш ли?
- Не.
- По въже не можеш да се катериш, така ли?
- Никак.
- Нито да се връзваш?
- Не.

Мокси трепереше леко, притаеният до него Димби чувствуваше това, но и Мокси чувствуваше как трепери Димби, а двамата знаеха, че върху варела Домби също трепери.

- Казвам ви, да бягаме докато е време – предложи пак Мокси.
- Да си приберем Домби отгоре и да драсваме... Така ли, Домби?

– Да... Страх ме е.

– И мен – призна си Димби. – Това е или чудовище, или същество, или... най-малкото – привидение... А сме тръгнали да го спасяваме.

- Лиско, решавай! Докато е време... не знам дали ме разбираш, ако се качи на гърба ми?

– Защо пък точно на твоя, Мокси?

– То се знае на чий гръб ще се качи, ако се окаже привидение.

– Казахме, че привидения няма!...
– Знам, но... това вътре не ми прилича на нищо. Не знае дали има глава, не може да си преброи краката, не може да се катери по въже, нито пък да се връзва... Уж се провира през дупки, пък...

– Какво пък?

– Пък изведнъж може да стане голямо колкото дърво.

– Каквото и да разправяме, тук има нещо тайнствено! – отсече Димби.

– Да бягаме! – предложи категорично Домби. – Сваляйте ме и да бягаме колкото ни държат краката!...

– Не може – опъна се Лиско. – Повикал ни е на помощ. Той е в беда, а който е в беда, трябва да бъде спасен.

– Лиско!...

– Какво, Мокси?

– Признай, страх ли те е?

– Ами като ви слушам, и мен ме хвана страх.

– Ясно! – отрязва Мокси. – Да се омитаме.

И направи първата крачка.

– Един момент! – чу се задъханият глас на Лиско. – Мокси, чакай!

Мокси спря и с кимане към Димби му даде да разбере, че напразно губят ценно време. Димби кимна в отговор, но после посочи Лиско, сякаш казваше: да чуем и това.

– Чими!

– Какво бе, Лиско?

– Ръце имаш ли?

Тишина.

– Имам нещо подобно, но... де да знам... Може би са ръце.

– Мокси! – прошепна Лиско. – Не бързай! Май че ще бягаме заедно.

– Така те искам! – отвърна Мокси. – Но по-бързо!

– Последен въпрос... Чими, знаеш ли да плуваш?

– Ухааа!

– Знаеш ли, или не знаеш?

– Много!... Умирам да плувам!

– Да не лъжеш?

– Моля ти се!...

Едва сега излезе нещо подобно на ветрец, който разклати само най-нежните листа и накара горските цветя да трепнат. Кети се появи отново, понечи да каже нещо, но се отказа и изчезна. Беше настъпил най-приятният час за къпане в реката и всички спокойно можеха да си плуват сега в хладната вода, ако не беше чудноватият навик на Лиско да се бърка навсякъде и безкрайното му желание да

спасява каквото му падне. Мокси се колебаеше дали да се обърне рязко, да изчезне, а Димби се питаше какво ли мисли в момента лисичето.

– Мокси, донеси маркуч!

– Какво да донеса?

– Маркуч!... Но бързо!

– Маркуч!... Ей сега!...

Мокси запраши без повторна покана, изпратен от завистливите погледи на Димби и Домби.

– Чими, сигурен ли си, че можеш да плуваш?

– Казах ти, глупако!

– Ако те пуснем в река, няма да се удавиш, така ли?

– Баба ти ще се удави!

– Ако лъжеш, си загубен!

– Баба ти лъже!

Мокси донесе маркуча сравнително бързо. Лиско си обясни това с факта, че приятелят му се страхува да е сам. Наистина тук е по-опасно, но си с други.

Лисичето разви маркуча и вдигна единия му край.

– Лиско, само без глупости! – предупреди го Мокси.

– Домби, поеми този край! – заповяда Лиско.

Домби се подчини.

– Какво да го правя?

– Пъхни го в дупката на варела.

Домби измъкна въжето и пъхна маркуча. През цялото време Мокси повтаряше, че Лиско е луд.

– Готово! – доложи Домби. – А сега?

– Можеш ли да скочиш долу?

– Това не мога, но мога друго.

Домби показа какво може. Хвана се за ръба на варела и се спусна по стената му, увисна на ръце, пусна се, търкулна се по тревата и остана да лежи неподвижно.

– Има ли ми нещо? – запитва той.

– Какво нещо?

– Не се ли ударих?

– Това знаеш само ти.

– Добре! – съгласи се Домби и се изправи. – Нищо ми няма!...

Какво ще правим сега?

Всички гледаха към Лиско.

– Не разбрахте ли какво ще стане? – запитва' той.

– Не.

– Понеже ви е страх да останете, ще вземете другия край на маркуча и ще го отнесете при чешмата.

– Да! – отвърнаха с готовност тримата.
 – И ще пуснете водата!
 – Ехааа!
 – И ще го удавим! – провикна се не без удоволствие Мокси.
 – Ще го спасим! – извика Лиско и се обърна към варела. –
 Чими, чу ли?
 – Чакам водата! – изкрещя радостно Чими.
 – Хайде, приятели! – обърна се Лиско към тримата. – Към
 чешмата!
 – А ти – тук? Така ли?
 – Да.
 – Нямах ум! – упрекна го Мокси. – Това животно ще те изяде!
 – Лиско, помисли! – рече Димби.
 Лиско се обърна към варела.
 – Чими, ще ме изядеш ли?
 – Това си е моя работа!
 – Млъкни, злодеецо! – изрева Мокси и ритна варела.
 – Ритай, страхливецо! – извика Чими.
 – Млъкни! – ритна варела и Димби.
 – Чудовище! – Домби също ритна варела и падна, но се
 изправи светкавично и запита дали му има нещо.
 – Страхливци! – извика Чими. – Пъзльовци!
 – Ти си страхливец! – отвърна му Мокси с ритане на варела. –
 Не те е страх, защото си вътре!
 – А вие ритате, защото сте вън! – засмя се Чими, с което вбеси
 носачите на маркуча, които яростно заритаха варела.
 – Ако не ни бяха пратили до чешмата... (Трас!)
 – ...да носим маркуча... (Трас!)
 – ...тогава щеше да видиш... (Трас!)
 – ...какво щяхме да те направим!... (Трас!)
 След като нанесоха последния, най-яростен ритник, Димби,
 Домби и Мокси бързо понесоха края на маркуча към гората, но
 преди да влязат в нея, спряха, размениха си няколко думи и се
 върнаха.
 – Приятели, какво има? – запита ги Лиско.
 – Довиждане, Лиско! – рече просълзено Мокси. – Дай да те
 прегърна!

Двамата се прегърнаха.

– Довиждане, приятелю! – Димби отмести магарето и прегърна Лиско. – Щом си глупав да оставаш...

Димби бе изместен от Домби, който също прегърна безразсъдното лисиче с думите:

– А можеше още да поживееш, приятелю!... Ти имаше бъдеще. За теб са писани и романи.

– Дано те видим отново! – пожела Домби отстрани.

– Ако стане нещо, викай! – предложи Димби.

– За да избягаме по-далеч – призна си Мокси.

– Ще извикам – обеща Лиско. – Довиждане, скъпи приятели!... Тръгвайте!

– Понеже трябва да занесем маркуча, нали разбираш? – рече Димби.

– И да го пъкнем в чешмата – рече Домби.

– А аз ще пусна водата – рече Мокси. – Ще отворя крана. Най-после сбогуването свърши. При варела остана само Лиско.

В този миг лисичето си мислеше колко хубав е светът... Със всичко: бръмбари, пеперуди, пчели, мравки, мокси, димбита и домбита. Лиско си помисли и за своя кратък живот, в който му бе съдено да умира няколко пъти от орли и акули. Помисли си колко много го е страх сега от туй неизвестно същество, което може би е само нищо и никакво вещество или пък антивещество, способно да се превърне във всичко, да се преструва, ако трябва, да се прави на веселяк и в даден момент – ам!... Може би е привидение, може би има привидения, защото нищо не е доказано изцяло, а има и далечни непознати светове, които си нямат друга работа и пращат ли, пращат свои хора по разни поводи, с различни намерения; може би този Чими с извънпланетното име Чимиджимичамиджоми е пратен, за да го отвлече или погълне, сега е модерно да се постъпва така, поне в книгите, но нали книгите отразяват живота?...

– Лиско!

– Кажй, Чими!

– Тук ли си?

– Да.

– Не офейка ли от страх?

– Тук съм, бъди спокоен.

– Аз съм спокоен, но теб... не ти ли е страх?

– Е, малко!...

– Видя ли си приятелите?

– Чими, не обиждай приятелите!... Слушай, сигурен ли си, че знаеш да плуваш?

– Ужасно!... И това ми било приятели!... Пръждосаха се и те оставиха.

– Е, поуплашиха се, но... ще се върнат.

Чими се засмя. Това вещество се смееше особено и нахално.

Абсолютен нахалник, помисли си лисичето. Безкраен!...

– Ха-ха-ха! – смееше се веществото. Така може да се смее само едно вещество.

– Ще видиш! – закани се Лиско.

– Ха-ха-ха!

– И друг път са се връщали.

– Добре де – притихна веществото. – Ще видим!... Защо не пускат тази проклета вода!...

– Все пак внимавай при първата струя!

– Бъди спокоен.

– Е, Чими, ще кажеш ли най-после какво си?

– Чимиджимичамиджомии!... Това съм!

– Умирам от любопитство! – въздъхна Лиско. – Затова съм тук. Страх ме е, но стоя... Разбираш ли?

Никакъв отговор.

– Чими!

Тишина.

– Чимии!

Няма отговор.

Лиско се спусна и удари варела:

– Чими!

– Ехааа! – извика внезапно веществото. – Охааа!

– Какво има, Чими? – извика уплашено Лиско.

– Чудеснооо!

– Казвай!

– Водатааа!... Ехаа, водата!... Чудна вода!... Ха-ха-ха!... Хе-хе-хе! Водата е най-хубавото нещо! Тра-ла-ла!... Тра-ла-ла!...

Лисичето изведнъж почувствува, че зад гърба му има някой. Обърна се рязко и примря от уплаха, но се съвзе.

– Какво се е развикал този? – запита Димби.

– Димби, здравей!... Защо се върна?

– Нали знаеш?... Отначало ме хвана страх, но си казах: да става каквото ще... приятел не се изоставя... е, и сега ме е страх... Какво вряка този?

– Нищо. Радва се.

– Ще си изпатим, ей!

– Ооо, Домби, здравей!

– Знаеше, че ще се върна, нали?... Какво се е развикал проклетникът?

- А Мокси?... Не го виждам.
  - Тук съм... Отидох да пусна чешмата. Лиско се обърна към варела и извика:
  - Чимии, разбра ли, върнаха се!...
  - Не ме интересуват! – провикна се Чими. – Нищо не ме интересува!... Ох, че приятнооо!... Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!... От всичко най-обичам водата! Охааа!... Най-хубавото нещо на света!... Кажете ми нещо по-хубаво от водата!... Има ли нещо по-сладко от реката!... А?... Нямааа!... Ехааа!... Глупаци, нищо не знаете!... Тя е по-красива от слънцето!...
  - Къпе ми се! – промълви внезапно Димби.
  - И на мен! – присъедини се Домби.
  - Умирам да си легна във водата! – добави Мокси.
  - Сега – отвърна им Лиско. – Да видим чудото и тръгваме!
- Чими продължаваше да пее и крещи. Големият варел се пълнеше, пълнеше, пълнеше, пълнеше, пълнеше...
- Идвааа! – извика извън себе си Чими.
  - Ела! – извика тръпнещото лисиче. – Чакаме те!
  - Изкачвам сеее!
  - Голямо приключение си направихме! – засмя се Лиско.
  - Идааа!

- Ела, проклетнико!
  - Ела, пакостнико!
- В настъпилото мълчание върху варела се показа един жабок.
- Жабокът Чими! – представи се той. – Спасен съм!...
- Глупаци, довиждане!
- Чими скочи от варела на тревата и бързо се отправи към реката.

- А! – каза Димби.
  - А! – каза Домби.
  - Море, да знаех! – каза Мокси.
- Лиско се смееше.

После каза, че всъщност е едно от най-интересните им приключения – не е малко да спасиш живота на един проклетник, защото всички спасени досега, поне в книгите, се оказват все добри същества, а да спасиш проклетник... Ехее!

– Ехее! – каза Мокси и тръгнаха към реката, по мокрите следи на антивеществото.

